

Пригответихме се да тръгваме към станцията на подземната железница на острова на Елма. Миро не беше доволен, че се разделят с Драгица.

- Какво? - погледна го Драгица. - Не си доволен, че тръгвам с други мъже, или се плашиш да останеш без мен?

- Нито едното – каза Миро. - По-скоро, боя се за теб.

- По този въпрос сме говорили безброй пъти – въздъхна Драгица. - Пак ли да се повтарям?

- Не, не е нужно – отвърна Миро, - нали знаеш. Пък и аз да не се повтарям...

Драгица извади смартфона си, вгледа се в дисплея му и каза:

- Тук също имам покритие. Пише някакъв български оператор.

- Да – потвърдих аз. - Пред невидимата врата Нора постави предавател, а Дахра му инсталира имитираща програма и сега той има поведение на нормален ретранслатор на оператора.

- Това законно ли е? - учуди се Драгица.

- А ти как мислиш? - засмях се аз. - Нали върши работа?

- Така е – съгласи се Драгица. - Миро, ако има нещо, ще поддържа връзка.

Миро не каза нищо, само кимна.

Тона поръча чрез джобния си телефон един пакет с хранителни бисквити, четири чифта мъжко бельо и четири гащиризона, подобни на полицейските. С тях щяхме да преоблечем Ерис Ликт и хората му, защото предполагаме, че са свършили беля.

След това се запътихме към станцията на

подземната железница. Когато слязохме в нея, Тона ни направи знак да побързаме. Щом стигнахме до мястото, където спираха мотрисите, видяхме да се приближава една.

- Тази е нашата – каза Драгица.
- Откъде знаеш? - учудих се аз.
- Тона ми каза – отвърна Драгица.

Погледнах Тона, но той си мълчеше и изобщо не даваше признак, че иска да каже нещо. Само ни направи знак да се качваме, когато мотрисата спря и вратите се отвориха.

- Драгица – казах аз, когато се качихме, - не разбрах как Тона ти каза за влака, ако ти не разбираш дохрон. Пък и не го чух да казва нещо.

Драгица мълчеше, но разбрах какво иска да ми отговори. Нямахме нужда от изговаряне на думи, те просто изникнаха в съзнанието ми като смисъл. Тя разбираше и предаваше смисъл по телепатия!

- Значи, имаме си и преводач – казах аз на глас.
- Какъв преводач? - попита ме полковникът.
- От и на дохрон – отговорих аз.
- И кой е той? - поинтересува се полковникът.
- Драгица – посочих я с поглед.

Тя се усмихна, а полковникът само я погледна малко втренчено и след миг закима.

Аз броях спирките на мотрисата наум и при всяка свивах един пръст, за да не се разсея и забравя. Естествено, щом Тона беше с нас, нямаше как да се объркаме. Просто си броях по навик.

След деветата спирка Тона направи знак, че на следващата слизаме.

Пригответихме се и заставахме пред вратата. Когато мотрисата спря, излязохме в станцията, която беше със

същия интериор, като на другите, които познавах – на острова на Елма и под небостъргача, в който бяха барът и жилището на Тона.

Полковникът се огледа и каза:

- Сякаш сме се върнали на същото място. Тази станция е досущ като онази, от която се качихме.

- Да, приличат си много – потвърдих аз.

Когато излязохме на повърхността и от сградата, над която също се издигаше огромен пилон с ветрогенератор, видяхме, че островът наистина е друг. Имаше доста по-малко къщи, а вдясно от станцията, на около петстотин метра, над короните на дърветата, се издигаше самотният хангар на Адон.

Запътихме се към хангара и след пет-шест минути бяхме на пистата, която го отделяше от парка. Прекосихме пистата и застанахме пред вратата. Тона извади джобния си телефон и докосна дисплея му няколко пъти. В първия момент помислих, че е сбъркал кода, но след няколко секунди вратата започна да се издига нагоре. Щом влязохме, Тона отново докосна дисплея на джобния си телефон и вратата на хангара се спусна и се затвори с трясък.

Когато отключихме помещението, в което бяха затворени Ерис Ликт и хората му, отвътре ни блъсна силна смрад. Всички неволно изпръхтахме и запушихме носовете си. Ерис Ликт и хората му закрепяха един през друг, а смисъла на крясъците им успях да схвана с помощта на Драгица:

- Идиоти! Ние сме офицери на Алтре Мунс!

Нямате право да ни задържате!

- И вие нямате право да заплашвате цял един град!

- отсече полковникът. - Сега идваме да ви нахраним.

Виждам, че се нуждаете и от баня. Ще се погрижим за вас, ако бъдете послушни!

- Ако ми паднеш, мисли му! - закани се Ерис Ликт на полковника.

- Нищо лично – отвърна полковникът, - но сега ти си ми паднал.

- Рано или късно ще се измъкна – изкрещя Ерис Ликт.

- Нали бяхте спокойни? - наивно го попита полковникът.

В този момент поведението на четиримата коренно се промени и Ерис Ликт каза:

- Спокойни сме. Ще ви се подчиняваме безпрекословно.

- Можете да започнете с него – предложи Драгица.

Бързо откачихме Ерис Ликт от горните и долните халки, а Тона му свали ограничителите. Ерис Ликт се съблече и отиде в дъното на помещението, където имаше душеве. Изкъпа се със студена вода, без да каже нищо, след което се върна при нас. През това време Тона поръча четири кърпи, защото не се бяхме сетили преди.

Ерис Ликт се изтри, облече новите слипове и гащиризоната и сам отново постави ограничителите на краката и ръцете си. Ние го закачихме отново за халките.

Същата процедура изпълниха и останалите трима. През това време Драгица изми пода обилно с вода, която носеше с един съд, подобен на кофа. В средата на помещението имаше отвор на канал, в който се изтичаше мръсната вода.

Преди да си сложи ограничителите, последният офицер обаче изведнъж нападна полковника. Само за части от секундата Драгица го зашемети с оръжие, което не

знаех, че има.

- Казах ви, нали? - Драгица прибра оръжието си. - Само малко да си отклоня вниманието, стават неконтролируеми. Те са изключително добре тренирани и лесно успяват да преодолеят въздействие върху съзнанието им.

Полковникът въздъхна, кимна с благодарност към Драгица и с Тона сложиха ограничителите на зашеметения, след което го закачиха за халките.

- Следващият път ще ми бъде по-трудно да ги контролирам – каза Драгица. - Те са като самообучаващи се роботи. Явно са усетили малка пролука и се опитаха да се възползват. Трябваше да следя всички, а не само този, който е свободен. Другите имат подобни способности и също могат да въздействат на съзнанието, макар и в по-слаба форма.

Ерис Ликт беше успял да се освободи от въздействието на Драгица и започна да крещи. Тя каза спокойно:

- Следващия път няма да се хабя, направо с влизането ви зашеметявам.

Ерис Ликт млъкна, защото разбра, че не може повече да разчита на военна хитрост.

- И – добави Драгица, - сега ще погладувате, защото не бяхте послушни.

Излязохме от помещението и го заключихме. Полковникът прибра за всеки случай ключовете. След това затворихме и външната врата, за която се използваше същият код, който и за вратата на хангара.

- Май повече не трябва да се занимаваме с тях – каза полковникът. - Когато се върне Адон, тя да ги поема.

- Не е проблем – каза Драгица и потупа оръжието

си. - Идваме, нахранваме ги, зашеметявам ги и ги изкъпваме.

- Звучи лесно, но те са яки мъжаги и тежат по сто кила – поклати глава полковникът.

- Прав си – съгласи се Драгица. - Надявам се за ден-два да не умрат от глад.

- Е, ако Адон каже, че след три дена няма да могат да се върнат, тогава ще трябва да ги нахраним – казах аз.

- Вземаме един маркуч – каза полковникът, - и с него ги изкъпваме.

- А дрехите? - попита Драгица.

- Махаме ги – обясни полковникът. - Срязваме ги с нож. Да стоят голи, като не им идва акъла!

- И това е вариант – каза Драгица.

Когато излязохме от хангара, Тона изхвърли мръсните дрехи на Ерис Ликт и хората му в нещо като пощенска кутия. Оттам се чу свистящ звук.

- Това е сметоотвод, който предварително смила боклука, преди да го изпрати към канализацията – обясни Тона с помощта на Драгица. - В канализацията има колектори за смет.

Тръгнахме към станцията на подземната железница. По едно време полковникът попита Драгица:

- Как минаваш с това оръжие през скенерите на станцията?

- Ти ми кажи – вдигна рамене Драгица. - Не се бях замислила.

- Нямам представа – каза полковникът, - но може и да е затова, че не е от метал.

- А от какво? - учуди се Драгица.

- Може да е керамика – предположи полковникът.

- Доста яко изглежда – Драгица повдигна блузата

си и под нея лъсна оръжието.

- Сякаш е от метал – поклати глава полковникът. -
А явно не е.

Отново влязохме в станцията на подземната железница и минахме покрай няколко скенера. Нито един не реагира.

- Не реагират и защото формата на оръжието им е непозната и не представлява опасност – обясни Тона.

- Явно, комбинация от благоприятни фактори –
добави Драгица.

Преди да дойде мотрисата на юг, почакахме около пет минути. През това време огледах малкото пътници, които чакаха на спирката. Никой от тях не приличаше на нас. Бяха типични представители на скандинавската раса. Бяха напълно безразлични към нас, както скенерите към оръжието на Драгица.

- Оръжието е конструирано на Алтре Мунс специално да не се улавя от скенери за оръжие – обясни ми Драгица. Чак след няколко секунди разбрах, че не говори. Беше ми следила мислите и ми отговаряше.

- Това може да е опасно за Хронда – предположих аз.

- Вероятно – отвърна Драгица, - но се надявам, че невидимата врата се следи.

- Следи се – потвърдих аз, - но пришълците тук са с особен статут.

- Ако са един-двама – обясни Драгица, - няма да представляват опасност или поне не сериозна опасност. Но ако нахлуят повече, тогава би трябвало някой да се намеси.

- Какво имаш пред вид? - попитах я аз.

- Че през невидимата врата са влезли осем наведнъж – отговори Драгица.

- Кога? - изненадах се аз.
- Преди минута – предаде ми Драгица мисълта си.
- И откъде разбра? - поинтересувах се аз.
- Усетих ги – отвърна Драгица.